

авторъ на 28 опери, 21 оратории и много други по-малки творения.

Базеви, Абрамо — Basevi, Abramo — талантливъ италиански музикален писателъ, род. 29 дек. 1818 въ Ливорно, умр. ноемв. 1885 въ Флоренция. Започналъ като лѣкаръ, следъ нѣколко неуспѣшни опити да си създаде име на оперенъ композитъ, Б. се отдава на музикално писателство, основава музикаленъ вестникъ „Armonia“ и камерното сдружение *Societa del Quartetto*, и сътрудничи ревностно на музикалния вестникъ „Boccherini“. Отъ трудоветъ му, важни сж: „Студии върху оперитъ на Верди“, „Уводъ къмъ една нова система хармония“ и др.

Базили, Франческо — Basili, Francesco — плодовитъ църковенъ и оперенъ композитъ, род. февр. 1766 въ Лорето, умр. 25 мартъ 1850 въ Римъ, ученикъ на папския капелмайсторъ Янакони, следъ като заема капелмайсторски мѣста въ нѣколко малки града, той бива назначенъ 1827 директоръ на Миланската консерватория и следъ това капелмайсторъ на църквата „Св. Петъръ“ въ Римъ. Б. е авторъ на 14 опери, една оратория, единъ Реквиемъ и множество други църковни композиции: литургии, метети, офертории и др.

Базисъ, гр. Basis — основа, най-старото наименование на басовия гласъ, най-низкия тонъ на единъ акордъ.

Баини, Абатъ Джузепе — Bainei, Abat Guiseppe — композитъ и музикаленъ писателъ, род. 21 окт. 1775 въ Римъ, умр. 21 май 1844 г. с. т. Училъ отначало при баща си, и по-късно при капелмайстора на „Св. Петъръ“ Янакони, Б. е билъ доживотенъ Camerlengo на Папската капела. Въ своитъ църковни композиции той възкресява стила на Палестрина, който той е искалъ да възвърне наново въ църковната музика. Отъ писателскитъ му трудове особно ценни сж: „Memoire storiko-critiche della vita e delle opere Giovanni Pierluigi da Palestrina“ „Мемоари историко-критически върху личността и дѣлото на Палестрина“ и „Saggio sopra l'identita de ritmi musicale e poetico“ — единъ трактатъ върху старата ритмика и метрика.

Байдановъ, Георги — единъ отъ първитъ български музикални дѣя-

тели, род. 1853 въ Ст. Загора, умр. 1927 въ София. Както почти всички наши музиканти отъ първото поколение, тъй и Б. е билъ самоукъ. Учителствувалъ е (по пѣние) въ Казанлъкъ, Ст. Загора и Пловдивъ. Той е единъ отъ първитъ хорови деятели, образувалъ хорове отъ ученици при гимназиитъ. Главната му заслуга е въ съставенитъ, по-скоро преведени, учебници по пѣние, които сж едни отъ първитъ у насъ. Освенъ това, Б. е превелъ и книгата на Вознесенски за старобългарския църковенъ напѣвъ, на която, необяснимо защо, си е приписалъ авторство; издавалъ и редактиралъ, при най-близкото сътрудничество на Манолова, първото българско музикално списание „Гула“ (1891) (излѣзълъ само единъ брой) и писалъ брошурата „Нашата народна пѣсенъ — факти, мисли и пожелания“.

Байинъ, Исидоръ — сръбски композитъ, род. 10 авг. 1878 въ Кула, умр. 1915 въ Бачка, свършилъ гимназията въ Нови-Садъ и училъ право въ Буда-пеща, но скоро го изоставя и се посвещава всецѣло на музиката. Следъ свършване на Буда-пещенската консерватория, бива назначенъ учителъ въ Новосадската гимназия. Издавалъ е музикална библиотека, въ която е печаталъ работи за хоръ и пиано. Неговото музикално творчество се е изразило въ областта на вокалната музика. Стилътъ му, имащъ за основа народнитъ пѣсни, е лекъ и достъпенъ, но безъ художествени недостатѣци. Съ народния тонъ на своитъ творби, Б. е станалъ въ Сърбия твърде популяренъ композитъ. Записалъ е много народни пѣсни и направилъ много отъ тѣхъ за хоръ и соло, съ съпроводъ на пиано. Неговата опера „Князь Иво отъ Семберие“ — втората сръбска опера — е написана въ народенъ духъ — съ преобладаване на вокалния стилъ. Нѣкои отъ неговитъ пѣсни: „Есень стигна“, „Мжла падна“ и др. се ползватъ съ голѣма популярностъ. Писалъ е една литургия за смѣсенъ хоръ по Карловицки напѣвъ, и издалъ единъ музикаленъ речникъ. Като хоровъ ръководителъ, Б. довежда хора на Карловицката гимназия до една прилична за времето си висота.